

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-193/11)

(2011/C 204/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: L. Lozano Palacios i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez zastosowanie procedury szczególnej VAT dla biur podróży w przypadkach sprzedaży usług turystyki osobom nie będącym turystami, jak stanowi art. 119 ust.3 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: polska ustawa VAT), Rzeczpospolita Polska nie wypełniła zobowiązań wynikających z art. 306-310 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾.

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji stosowanie przez Rzeczpospolitą Polskę na podstawie art. 119 ustawy o podatku od towarów i usług procedury szczególnej VAT dla biur podróży również w przypadku, gdy nabywcą usługi turystyki jest podmiot inny niż turysta, jest niezgodne z obecnie obowiązującymi przepisami art. 306 — 310 dyrektywy 2006/112/WE.

Na poparcie swojej tezy Komisja podnosi, że art. 306 — 310 dyrektywy 2006/112/WE obowiązują w tej samej wersji, jaka nadana była wcześniej art. 26 Szóstej Dyrektywy VAT. Pięć z sześciu ówczesnych oficjalnych wersji językowych (tzn. wszystkie wersje za wyjątkiem wersji w jęz. angielskim) było całkowicie spójnych i posługiwało się konsekwentnie pojęciem „turysta” w całym tekście art. 26. Jedyne użycie terminu „nabywca” pojawia się w niektórych wersjach językowych art. 306 opartych na wersji angielskojęzycznej. Jednak i w tych przypadkach, dalsze przepisy dotyczące procedury szczególnej (art. 307-310) posługują się pojęciem „turysta”, co wskazuje na błędne użycie pojęcia „nabywca” w art. 306.

Ponadto, nawet gdyby zgodzić się z tym, że cel procedury szczególnej VAT dla biur podróży tj. uproszczenie rozliczeń, byłby skuteczniej osiągnięty poprzez interpretację uwzględniającą nabywców, z orzecznictwa Trybunału wynika, że oparcie

stosowania tej procedury wyłącznie na wykładni celowościowej wbrew jednoznacznej decyzji ustawodawcy unijnego wynikającej z treści obowiązujących obecnie przepisów jest niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie T-3/09 Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 kwietnia 2011 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-200/11 P)

(2011/C 204/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato de lo Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądanie wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-3/09 i, poprzez wydanie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21.10.2008 r. w sprawie pomocy państwa C 20/2008 (ex N 62/2008) C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu [systemu] pomocy N 59/04, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zarejestrowanej pod numerem C(2008) 6015 wersja ostateczna

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Trybunału Sprawiedliwości odwołanie przeciwko wyrokowi z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie T-3/09, w którym Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę Republiki Włoskiej skierowaną przeciwko decyzji Komisji z dnia 21.10.2008 r. w sprawie pomocy państwa C 20/2008 (ex N 62/2008) C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu [systemu] pomocy N 59/04, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zarejestrowanej pod numerem C(2008) 6015 wersja ostateczna; decyzja ta została podana do wiadomości Republiki Włoskiej w dniu 22.10.2008 r. pismem z dnia 22.10.2008 r. o numerze SG-Greffe (2008) D/206436.

Republika Włoska opiera swe odwołanie na następujących zarzutach:

Zarzut pierwszy. Błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 87 ust. 1 i art. 88 ust. 3 WE, a także art. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ oraz art. 4 rozporządzenia (WE) nr 794/2004⁽²⁾.